

פעולת צדיק

ע"ש מהרי"ץ זצוק"ל - גאון רבני תימן ותפארתם

בראשות מרון הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א
פוסק עדת תימן

לק"י

סגולת הלימוד בספר הזוה"ק מגינה מפני פגעים

ידוע מה שכתוב, על מעלת ספר הזוהר הקדוש, כי בהאיי ספרא, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ישראל מגלותא ברחמי. דורינו, נכנס לשער הנו"ן, לחמישים שערי טומאה. וזאת הסגולה והכוח לצאת מזה. ובזכות התורה, אפשר להתגבר אפילו על הטומאה הגדולה ביותר:

לימוד התורה בהבנה ובעיון, השקיעות בתורה, דהיינו שהאדם מונח עם מוחו בתוך הלימוד, יש בכך את הכוח לטהר ולקדש. אבל באופן מיוחד, הלימוד בספר הזוהר הקדוש, יש בו סגולה גדולה, לזכך את הנשמה. הדבר כתוב בכל הספרים הקדושים, והוא גם מורגש במוחש:

בעוה"ר, אנחנו בעת צרה, ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע. כל העניין הזה, שאנו מרגישים את שנאת אומות העולם, אשר אינם נותנים לנו מנוחה. "ישראל השרויים בצרות". "שרויים", כמו מצה שרויה. כל הזמן אנחנו במצב של "היא עמדה לאבותינו ולנו, שלא אחד בלבד עמד עלינו, אלא בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם". התשועה באה, "מידם". כמו שנאמר "וממנה יושע". מן הצרה בעצמה, אנחנו ניגאל:

אולם עלינו ללמוד את המוסר והלקח. אם הישמעאלים, מחדדים סכינים ודוקרים, א"כ צריך למצא שורש את הבעיה. כנראה, ישנה סיבה לכך. בעוה"ר אנחנו דוקרים האחד את חברו. הדבר נאמר כלפי כל המחנות, וכל החוגים, וכל העדות והדעות. עניין אי שמירת הלשון, הוא בעצם הסיבה לחרבן בית המקדש. הקב"ה מזכיר לנו, מדוע נחרב בית המקדש? ולמה הגענו לכל המצב הזה? הסיבה לכך היא, בגלל שנאת חנם. זאת שורש הבעיה:

המצב כיום הוא, שהאנשים הולכים ברחוב, ואומרים לעצמם, "מאין יבוא המחבל"?. מהיכן הוא יגיע? אנשים מפחדים, מכל "קול עלה נדף". דואגים, מהיכן הוא יבוא ויכנס? ר"ל. מפחדים מכל דבר קטן:

אבל צריכים לדעת, כי אין צורך לפחד מן המחבל בעצמו, או מן הסכין בעצמה, כיון שישנו מי ששולח אותם, וזהו המחבל הרוחני. דהיינו, המחבלים, נוצרו מכל העוונות רח"ל. ואם נשאל, בפועל, במי הדבר פוגע? באלה שחטאו במיוחד דוקא? אבל הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו, מכפר לנו בעצם כך שישנו פחד. הוא חס עלינו. מספיק שהאנשים מפחדים, האימה הזאת, אפילו אם ח"ו ישנם אנשים אשר חטאו בדברים הללו, לא נענשו בנתיים בכלל, התיקון הוא בעצם במה שמפחדים, שישנה אימה ויראה. אבל צריכים לדעת, כל דבר שמפחדים ממנו, לא צריך לפחד מן הדבר בעצמו, אלא מן הקב"ה:

הלימוד בספר הזוהר הקדוש, זאת הסגולה הגדולה ביותר, בכדי לנקות את כל הלכלוך והטומאה והטינופת והזוהמא שישנה כיום. וסגולה זאת, שייכת לכל איש ישראל, אפילו לאנשים הפשוטים. ויהי רצון שהמב"ה יערה עלינו רוח קדושה ויגאלנו במהרה, אכ"ר:

מלוקט ומעובד מתוך השיעור השבועי למרון שליט"א - מוצש"ק פר' לך-לך התשע"ו

טלפון רב קווי
1599-500-404
משרד
בית הוראה
ארגון בני ישיבות
הודעות כלליות
האזנה לשיעורים
שידור חי
מחיר שיחה רגילה

בית מדרש
פעולת צדיק
הממעמד הגדול של הקבלת פני רבו ברגל והכתרת חתני שו"ע המקוצר - מחזור ל"ו

הרב **יצחק רצאבי** שליט"א
פוסק עדת תימן
רבני ק"ק תימן שליט"א - אלעד
הרב **ישראל פרוש** שליט"א
ראש העיר
הרב **ברק צברי** שליט"א
סגן רה"ע

המעמד יפתח בתפילת נומחה כעשרים דקות לפני השקיעה

מקום: מרכז התימן
מחיר: 200 ש"ח
מספר מקומות: 100

בית מדרש
פעולת צדיק
הציבור הקדוש מוזמן להשתתף בכנס להגל

יומא דהילולא ה-211
של מהרי"ץ זצוק"ל
גאון רבני תימן ותפארתם
שיתקיים א"ה ביום חמישי כ"ז ניסן התשע"ו
בבית המנסת "בית מהרי"ץ והרש"ש", רח' דרכי הפאל 10, נתיבות
הערב יתקיים במעמד מרון הגאון

הרב **יצחק רצאבי** שליט"א
פוסק עדת תימן

הגאון הרב **חיים מגורי** שליט"א
ראש ישיבת "עשרת שלמה" ותי מתיבתא

הגאון הרב **רונאל אהרון** שליט"א
ראש ישיבת "עשרת שלמה" ותי מתיבתא

המעמד יפתח בתפילת נומחה כ-20 דקות לפני השקיעה

מקום: מרכז התימן
מחיר: 200 ש"ח
מספר מקומות: 100

הודעה חשובה
בכל ליל ששי מתקיים שיעורו השבועי של מרון שליט"א לבחורי הישיבות הקדושות בביתו ברח' בירנבוים 13 בבני ברק בשעה 22:30. בחורי ישיבות המעוניינים להצטרף לשיעור יפנו לטל': 054-8417683

שו"ת עולת יצחק ח"ג
בשעה טובה ומוצלחת נמצא הספר שו"ת **עולת יצחק** חלק שלישי, המכיל מאות שאלות ותשובות בנושאים רבים ומגוונים, מכל ארבעת חלקי השו"ע, בדפוס. אנו מקווים בעזה"ת כי הספר יראה אור במעמד הגדול שיתקיים בחוה"מ פסח בעיר אלעד.

שואל ומשיב

“חיוב” אבל בתוך שנה - האומנם!!

שאלה: האם יש חיוב לאבל תוך שנתו לעלות ש"צ?

תשובה: אין חיוב כלל להתפלל כש"צ, ואפי' אמירת הקדיש אינה חובה אלא רק מנהג, ומה שקורים לזה היום "חיוב" הוא טעות ואולי קיבלו זאת עליהם בתורת חיוב. אולם עיינו הרואות שיוצאים מזה דברים נוראים, שלפעמים עושים מחמת זה שני מניינים וגם מתקוטטים על אמירת הקדיש ונעשית מחלוקת ע"ז. לכן יותר טוב לוותר על אמירת הקדיש כדי למנוע מחלוקת. ואמר אחד מגדולי ישראל רבי אליהו גוטמאכר זצ"ל תלמיד רעק"א, שמי שאינו יכול לומר קדיש שילמד משנה אחת לע"נ, שהוא עילוי יותר גדול לנשמת הנפטר מאמירת הקדיש.

אמירת פיוט יגדל, והללות, לכבוד יומא דהילולא של מהרי"ץ, אעפ"י שהוא חל בימי ספירת העומר

זה כשלושים שנה רצופות, זוכים אנחנו בס"ד לערוך **יומא דהילולא** לכבוד כג"ק עוזנו **מהרי"ץ** זיע"א ביום אסיפתו לבית עולמו שהוא כ"ח ניסן. וכבר כתבתי במאמר שנדפס בפתיחת אור ישראל גליון ו', ניסן ה'תשמ"ט דף ג', כי אמנם משמחה ושירים סעודה ומשתה, אנו נמנעים בעת ובעונה הזאת, מפני שימים אלו המה ימי ספירת העומר שנוהגים בהם קצת אבילות, אבל העיקר אנו עושים אתערותא דלתתא בלימוד תורתו, פקודי ישרים משמחי לב יעו"ש. וזאת הגם שאין הדבר מוסכם להימנע, וכמו שדייקתי לכתוב בס"ד בשלחן ערוך המקוצר סימן צ"ב סעיף ז' כי **יש** הנמנעים אז מלשורר או לשמוע קול שיר, ולא רק בכלים אלא אפילו בפה סתמא, חוץ משבתות יעו"ש. ובמ"ש עוד בס"ד בנפלאות מתורתך על מגילת איכה גבי פסוק כל רודפיה השיגוה בין המצרים ד"ה ולפיכך, על מנהג אאמו"ר בזה. [ובעיקר עניין יומא דהילולא, עיין עוד מ"ש בס"ד בסוף מאמר מסלול ודרך, ובנפלאות מתורתך פרשת בהר על פסוק כי תבואו אל הארץ]:

וכעת נשאלתי אם אפשר לומר אז על כל פנים הלל מן ההללות הנהוגות, כגון והללויה זמרי למלך בת ציון וכו', אי נמי והללויה אהלל.. שהוא מגיני ועזרי וכו' או איזה פיוט, בפרט כאשר רוצים לעורר על ידי זה את לה הציבור להתנדב לצרכי פעולת המוסדות, והניסיון מוכיח כי כשיש רק דרשות ודיבורים "יבשים", אינם מתלהבים. מה שאין כן כשיאמרו זאת כל הקהל כאחד ברב עם הדרת מלך:

והשבתי בס"ד שהדעת נותנת לפום רהטא כי אין ראוי לפרוץ גדר ללא סיבה מספקת, מאחר שהללות הללו וכיוצא בהם נהוגים לאמרם בעת שמחה, כחתונה ומילה וכל כי האיי גוונא. כל שכן פיוטים אפילו של שמחת תורה, שאין זמנם כעת, מאחר שהם משמחים מאד. אבל מה שאפשר להתיר, הוא כגון פיוט **יגדל אלד'ים חי** וכו' כפי נעימתו שאומרים בלילי שבתות (לאפוקי מנעימה אחרת שיש עושים ביום טוב, כיעויין מ"ש בס"ד בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר הלכות תפילת ערבית של שבת סימן נ"ח אות כ"ח ד"ה וטעם) שהוא בגדר תפילה. כי אעפ"י שנחשב הדבר שיר, מכל מקום אין נגינתו בקצב של ריקוד וכדו', ואין מי שישיר כך בחתונה וכיוצא בה, הלכך שפיר דאמי לצורך ההילולא:

אבל אם לפי העניין מרגישים שיש צורך נחוץ לומר גם כמה הללות, נראה לענ"ד בס"ד דלית לן בה, מאחר שסוף סוף יש התעוררות שמחה בעליונים בהילולא של צדיק כידוע, לכן אף שימי העומר באופן כללי המה ימי דין כנודע, מכל מקום אין עניין

פרטי זה מעורר עלינו קטרוגים ודינים, דהילולא שאני, מאחר שחל זמנה כעת, ואי אפשר להקדימה ולא לדחותה [ולא גרע מסעודת שידוכין שמתירים לעשותה בימים הללו בשירה ובזמרה בפה, רק ללא ריקודים ומחולות כמו שכתבו הפוסקים]. וסימנא מילתא היא שנקרא הילולא לרמוז דהלל נמי שפיר דאמי, וכמובן זהו דרך צחות:

אדם שאין לו כסא כדי לישב עליו בשעת הנחת תפילה של יד

שאלה: מי שבא לביהכ"נ ורוצה להתעטף בטלית ולהניח תפילין בכניסה לביהכ"נ כדי שתהיה כניסתו בטלית ותפילין, אך אין שם כסא לישוב עליו כדי להניח תפילין של יד מיושב, כפי שהוא מנהיגו, איזה הידור עדיף:

תשובה: מכל מקום כיון שהנחת של יד מיושב, שנויה במחלוקת [והרי להגר"א גם להזוה"ק צ"ל מעומד. וע"ע חיי אדם כלל י"ג סעיף י"ב], משא"כ כניסה לביהכ"נ בטלית ותפילין מוסכמת לכולי עלמא, אם כן הידור זה עדיף:

ואם יכול לישוב שם בלא כסא, דהיינו שיכול לכופף גופו מעין ישיבה, מה שנקרא היום כאן בשם "ישיבה שפופה", וכדרך ישיבת התינוקות הקטנים לפי שגופם עדיין רך, נראה שגם זה נחשב מיושב. וכן העולם מחשיבים זאת בפשיטות לכל עניין כישיבה, אפילו שאין נשענים אז על הקיר וכיוצא בו כלל. ורגילים היו בכך בפרט בתימן, ויש שאכלו כך פת שחרית, כיון שאינה לוקחת זמן רב, ואפילו ברכת המזון בירכו כך אם לא היה להם על מה לישוב, גם חליצת יבמה דבעינן מיושב, עשו כך, כמ"ש בס"ד בעיני יצחק על שלחן ערוך חלק אבן העזר הלכות יבום וחליצה סימן ר"י אות נ"א ד"ה גם. [גדולה מזו מצינו שיש סוברים כי להיסמך אז על דבר שאם ניטל יפול חשיב נמי לנדון דידן כישיבה, כיעויין שו"ת חיים לעולם סימן י"ב ואשל אברהם וארחות חיים וכו' הובאו דבריהם בפסקי תשובות סימן כ"ה דף רכ"ז אות כ' הערה קנ"ב. ועיין עוד הלכה בררה כרך שני דף נ"ו אות קמ"ד]. ואין המדובר כאן בישיבה שהרגליים מקופלות, מה שנקרא "ישיבה מזרחית" מפני שהיא דרך ארצות הישמעאלים כמ"ש בס"ד בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר חלק יורה דעה הלכות כתמים סימן קנ"ה אות ט', דהיא פשיטא ופשיטא דחשיבא ישיבה:

בדין ש"צ רווק, אלמן או גרוש

שאלה א': האם ניתן להעלות לש"צ נער אשר מלאו לו שלוש עשרה שנים ויום אחד ועדיין הוא בלי חתימת זקן, אשר יודע להתפלל, ויודע את נעימות התפילה, ואינו משבש את המלים:

תשובה א': אין איסור, אבל המנהג שלא להעלותו, כמבואר בשלחן ערוך המקוצר סימן י"ג סעיף י"ח:

שאלה ב': איך לנהוג באלמן או גרוש אשר קולו ערב ומרוצה על הציבור:

תשובה ב': ראוי דוקא נשוי, אא"כ הוא זקן. אכן המנהג דרך כלל שאין מקפידים אעפ"י שאינם זקנים. וכמ"ש בס"ד בשולי המעיל סימן ה' אות כ"ז דף קס"ו ד"ה ובזוה"ק:

שאלה ג': האם יש חילוק בין התפילות השונות, דהיינו ערבית, שחרית, מוסף ומנחה. וכן האם יש חילוק בין ימי חול, שבת, יום טוב וימים נוראים, ר"ל ראש השנה ויום הכיפורים:

תשובה ג': מבואר שם בשלחן ערוך המקוצר, וימים נוראים חמור טפי כנזכר שם סימן ק"ט סעיף ט':

תשובות מרן הגאון שליט"א

מעשה ביהודי אחד שהיה גר בכפר נידח, בקצה ארץ תימן. הוא היה עם הארץ שלא ידע בין ימינו לשמאלו, בקושי ידע להתפלל, וכמובן שגם לקרא בס"ת לא ידע, אינו מבין הרבה, אבל הוא היה אדם עם אמונה תמימה. כמו בדורות שעברו. יום אחד שמע דרשה של הרב על מצות הצדקה. הרב אמר, כי מי שנותן צדקה, הקב"ה יתן לו כפול ממה שנתן:

היהודי הזה, בא אל הרב ואמר לו, מארי, מה זאת אומרת? אם אתן עשרה ריאל לצדקה, אני אקבל עשרים? אמר לו הרב, כן. ואם אתן עשרים, אקבל ארבעים? ענה לו הרב, כן, כמו שנאמר "זרעו לכם לצדקה קצרו לפי חסד" (הושע י"ב):

הלך לביתו, אסף את כל הסכונותיו, בסך שלש מאות ריאל, ושם פעמיו אל המארי. כשהגיע אליו אמר לו, יהיה לי שש מאות ריאל בעוד תקופת זמן? ענה לו, תראה, אינני נביא, אבל כך כתוב. בעזרת ה', לפי מעשיך, תקבל שש מאות. אמר לו אותו יהודי, טוב, תחלק את הכסף למי שאתה מבין, לעניים וללומדי תורה. כל כך היתה האמונה אצלו חזקה ותמימה, ולכן הוא לוח כסף על חשבון מה שיקבל, כי היה בטוח שיהיו לו שש מאות ריאל, וכך הוא יחזיר את ההלוואות שלקה. הוא ממתין ומחכה לכך. בינתיים באים הנושים ומבקשים את כספם, והוא אומר להם, אל תדאגו בעזרת ה' יהיה לי להחזיר:

יום אחד, הוא הלך מישוב לישוב דרך המדבר, וכל הזמן הוא היה מתפלל שהקב"ה ישמע את קולו, כיון שכבר היה זקוק לכסף, מאחר שהנושים היו מצערים אותו. אבל לבו בטוח בה'. והנה, הוא התעייף ולכן חיפש איזה עץ בכדי לנוח תחת הצל, ונרדם במשך כמה שעות. כשהתעורר, ראה כי כבר שקעה החמה, ולפי החשבון שעשה ראה כי כבר לא יספיק להגיע לישוב. ובלית ברירה, עלה על עץ עבות והתיישב שם, והיכה עד שייאור היום:

לפנות בוקר, הוא רואה אדם עם חמור, המגיע לכיוון אותו העץ שעליו הוא יושב. העץ הזה, היה עץ אשירה. דהיינו, עץ של עובדי עבודה זרה. [תרגום המלה אשירה, הוא עבוף, ולכן הם בוחרים עץ עבות. אמנם בארץ התימן לא היו עובדי ע"ז, אבל כנראה היו באים לשם מארץ הודו]. האיש הזה קשר את חמורו, וירד ממנו. היהודי שהיה על העץ, ישב ושתק, והיכה לראות מה יעשה אותו אדם:

כשזרחה החמה, קם אותו אדם והשתחוה והתפלל לשמש. לאחר מכן, הוציא מילקומו כמה ככרות לחם. לקח אחד מהם ואמר, זה אברהם, שהיהודים קוראים לו אברהם אבינו, הוא שיבר את כל צלמי אביו, ומגיע לו עונש, לכן כעת אחתוך אותו. הוא לקח את חרבו בידו, וחתך את הלחם לשניים, וזרק בכעס חצי אחד

לימינו והחצי השני לשמאלו. לאחר מכן הוציא עוד ככר ואמר, זה יצחק. שהיהודים אומרים שאביו אברהם עקד אותו על גבי המזבח, ובסופו של דבר הוא לא נשחט, והביאו איל תחתיו, עתה אני אשחט אותו. לקח את החרב וחתך את הככר לשניים, וזרק חצי לימינו וחצי לשמאלו. אותו יהודי שעל העץ שומע את זאת, אבל אינו יכול לומר כלום, הוא פחד לדבר, שהרי אותו גוי היה עם הרב בידו. לאחר מכן, הוא הוציא את הככר השלישי ואמר, זה יעקב, שרימה את חמיו, לקח את ארבע בנותיו, וגזל את כל הצאן, ובסוף הוא ברח מחמיו. אבל, מהידיים שלי הוא לא יצא נקי, וכעת אחתוך אותו. לקח את החרב, וחתך את הככר לשניים, וזרק חצי לימינו וחצי לשמאלו. שומע שבעולם:

לפתע, הוא הוציא ככר רביעי ואמר, זה השם, האלדיים של היהודים, שהם אומרים כי הוא ברא את השמש ואת הירח ואת הים ואת כל אשר בם. אבל, כעת אני... הוא לא סיים לומר את המשפט, ואותו יהודי שהיה על העץ ושמע זאת, התחיל לצעוק, לא, לא, אל תחתוך אותו, הוא חייב לי שש מאות ריאל... אם תחתוך אותו, מי יחזיר לי?

אותו גוי, נבהל מאד. פתאום שמע צעקה, כרעם מן השמים, והוא השתרע על הארץ. היהודי השב, שהגוי רק התעלף. הוא היכה רבע שעה, חצי שעה, ואותו הגוי לא קם ולא זע. עברו שעתיים, ויפן כה וכה וירא כי אין איש. והוא ירד מן העץ בשקט, וניסה לגעת בו, והוא ראה כי כבר לא נותרה בו נשמה. אותו הגוי, שוכב ניגף לפניו. אותו יהודי התחיל לבדוק, מה יש בארנקו של אותו הגוי. הוא סופר ומוצא שש מאות ריאל במדוייק... איזו תמימות היתה לאותו יהודי.

היתה לו שאלה נוספת. הוא אמר, טוב, זכיתי בשש מאות ריאל, כי כך הובטח לי, אבל החמור אינו מגיע לי. מדוע זכיתי בו? אלא הוא אמר, כיון שהצלתי את הקב"ה מאותו הגוי, לכן הוסיף לי עוד פרם, וקיבלתי חמור... איזו תמימות. הן וכבוד יתן ה' לא ימנע טוב להלכים בתמים (תהלים פ"ד, י"ב).

מוסר ההשכל מסיפור זה הוא להראות כמה זכות יש ע"י האמונה. אפילו אם האדם פשוט, העיקר הוא האמונה. כפי שנאמר ה' עיניך הלוא לאמונה (ירמיהו ה', ג'). דהיינו, להאמין בהקב"ה בלב שלם. אותו יהודי, אסף ונתן את כל כספו, בתוך אמונה תמימה, הוא היה בטוח בכך ללא כל ספק. אפילו אגורה אחת, הוא לא השאיר לעצמו. הוא היה בטוח, כי זאת ההשקעה הטובה ביותר, ונתן את כל כספו בלי חכמות וללא היסוסים. זאת יראת שמים, אשר לצערינו, אינני יודע האם היא קיימת בדורנו. בכל אופן, עלינו לדעת את הדרך ואת המעשה, ולהשתדל ללכת בדרך תמים, כפי שנאמר תמים תהיה עם ה' אלדיך (דברים י"ח, י"ג).

המקום ברוך הוא יעזרנו בכך, אכ"ר.

מעובד מתוך הספר נפלאות מתורתך פרשת ואתחנן

סדר העולים לקריאת התורה בשבת - סימן כלי"ם בק"ז

ואיך שיהיה עכ"פ צ"ב מש"כ שלא יהרוס הבניין וכו', הלא בכל אופן נהרס הבניין גם כשלא יקרא הלוי ראשון].
ועל דרך הסוד שאין מתחילין בלוי שמדתו דין קשה, ואם יגבר הדין אין העולם יכול לסבול וכו'. ולמה הכהן קורא חלקו וחלק הלוי? כי טוב שיגבר הרחמים בעולם. ולוי לא יקרא חלק כהן, שלא יתחיל לעורר מדת הדין הקשה. כהן לוי, כנגד סידורו של עולם. מנין, פירש המחבר דכתיב ביום עשות ה' אלדיים ארץ ושמים:

(בארות יצחק למרן שליט"א על פסקי מהר"י - קריאת ס"ת)

כתב מהר"ש זיע"א בחמדת ימים פר' אמור ע"פ הפשט וע"פ הסוד שלא יעלה לוי ראשון וז"ל, ולמה אם אין שם לוי, כהן קורא חלקו. שהגדול במקום הקטן. ואם אין שם כהן, לא יקרא הלוי לא חלקו ולא חלק הכהן, שאין מעמידין קטן במקום גדול דכתיב במקום גדולים אל תעמוד. חלקו למה, שאין חלקו ברור אלא אחר הכהן. ד"א שלא יהרוס הבנין שהוא סימן כלי"ב מק"ז [ע"י בהלכות שבת שהבאנו דברי מהר"י ונה שכ' בקצת שינוי, שכ"כ שהסימן לעולם כלי"ם בק"ז, והיינו כהן, לוי, ישראל, ממונים על הציבור, בחור, קטן, זקן, עי"ש.

כל עכבה לטובה

יודעים ממה זה נובע ומה אפשר לעשות כדי להעלים.

הוא החליט להתקשר לארגון "פעולת צדיק", ואמר בשיחת הטלפון שאם אשתו תבריא הוא רוצה לתרום סך מסוים. בס"ד לאחר מס' ימים הכאבים נעלמו כלא היו, ואכן הרב ש' שילם את נדרו כפי שנדר.

הרב ש' קרא באחד העלונים אודות מעשה שאירע עם אשה אחת שב"ה התרפאה לאחר שהחליט בעלה להרים תרומה לארגון "פעולת צדיק". במקרה שלו, אשתו הרגישה כאבים עזים בצלעות, ואע"פ שביקרה מס' פעמים בבתי החולים ואף ערכה בדיקות וצילומים כדי לדעת את מקור הבעיה, התשובה היחידה שקיבלה מהרופאים היא שאין הם

לדעת חכמה ומוסר

שלהם בתימן גם אצל הגויים, ואין עליו תורת מנהג שראוי להמשיכו. וכמו שבתימן רכבו על חמורים שודאי לא נבוא לרכב על חמורים בכדי להמשיך במסורת האבות, ומצד מלבושי גוים - בבגדים של זמנינו - אין כאן, היות שכל היהודים שומרי תורה ומצוות הולכים כך. אך כיום כיון שרק אנשים בודדים הולכים כך, וכולם מסתכלים ע"ז כדבר משונה, יש בזה משום "אל תפרוש מן הציבור". אמרתי פעם למישהו שהתעקש בזה "נראה לי שאם היו כולם לובשים קמייץ, אתה היית לובש חליפה, אתה רק רוצה להיות הפוך מכולם". אולם אם נזכה עוד ישוב הדבר לקדמותו בע"ה וכבר לא יראה כדבר משונה:

-קריאה בשמות-

ישנם כיום זוגות שקוראים זה לזה "אמא" "אבא" דרך כבוד, ואין נראה לעשות כן, שהרי אינה אמו והוא אינו אביה. ואמנם אבותינו עפ"י רוב לא נהגו לקרוא זל"ז בשם משום צניעות והיו משתמשים בכינוי "היי" או "הא" וכדו'. והיום זה יכול להשמע כזלזול ויכול לגרום בושה, והכל לפי העניין והזמן. ולכן אם אפשר יעשו איזה סימן ולא יקראו זל"ז בשמותם ובפרט בפני אחרים, וכן יש עניין מצד צניעות לא לומר את שם האשה.

בספרים שמתחברים בדורנו רגילים להזכיר את האשה בשמה, אולם בעבר לא עשו כך בד"כ, וכן ראוי לנהוג. כמו"כ בהזמנות לא יזכירו את שם האשה אלא יכתבו פלוני ורעייתו, ויותר טוב לכתוב ונו"ב (ונוות ביתו), אם כי בתורה מצאנו שיעקב אמר כי שניים ילדה לי "אשת" ולא חשש, אך ישנם כל מיני עניינים של כבוד שבעבר לא היו מקובלים כגון זה שלאדם מכובד לא פונים בלשון נוכח אלא בלשון נסתר, דבר שלא היה קיים אצל אבותינו, אולם כיון שרגילים כיום כשמדברים למשל עם דוקטור חשוב וכדו' לא קוראים לו בשמו [שאז הוא בכלל לא יענה] עושים לפי הרגילות:

הדברים נערכו משיעורי מרן שליט"א לבחורי הישיבות והובאו בתוך קונטרס "מצהלות חופות חתנים"

-התנוענות בתפילה-

מנהג אבותינו ידוע שלא התנועעו בתפילת שמו"ע אלא עמדו בהכנעה וראשם למטה וידיהם על ליבם כעבד לפני רבו. וכן מובא על החת"ס זצ"ל שלא היה מתנועע בתפילה, וגם הח"ח העידו שבשעת תפילתו היה עומד כעמוד ברזל לא נע ולא זע. והנה בסליחות של יו"כ בסדר הרחמים שנקרא אצל אבותינו "נצד אלרחמים" הוא מהקדמונים לפני כאלף שנה לפחות ולא ידוע מי המחברים. אנו אומרים "דניידין עדן צלותהון כגוברא דמשתטי מחמרי" ופירש מהרי"ץ מתנועעין בעת לבית התפילה כשיכור זה שמתנועע לכאן ולכאן, וממשיך, מכאן סמך לדעת קצת פוסקים שסוברים שצריך להתנועע בתפילה, מהרי"ץ כותב שאכן יש מכאן סעד לזה, על אף שהוא לא אחז כן. ואמנם אף אנו סוברים דצריך להתנועע בתפילה בבחינת "נר ה' נשמת אדם" אך לא בתפילת העמידה.

ומסופר על הגר"י אייבשיץ זצ"ל שבזמנו היתה מחלוקת גדולה עליו, והיעבץ חשד בו שמאמין בשבתאי צבי ימ"ש, וסבל מזה חירופין וגידופין. אחד מחסידי היעבץ הכניס לשיעור שמסר הר"י אייבשיץ לתלמידיו, ילד גוי שנראה היה כיהודי. לאחר זמן מועט, אמר הר"י אייבשיץ לתלמידיו שיוציאו אותו משם כיון שאינו יהודי. כששאלוהו כיצד ידע זאת, השיב שראה שאינו מתנועע בלימוד, ואינו מתלהט כשעוסק בדברי קדושה אות הוא שאינו מזרע ישראל.

ואכן נהגו אבותינו להתנועע בשעת תפילה ולימוד לבד מתפילת שמו"ע, וא"כ ניתן לומר שזהו כוונת הסליחות "דניידין בעידן צלותהון" דקאי על שאר התפילה. אך אולי כיון דסתם תפילה היא תפילת שמו"ע, לכן כתב מהרי"ץ מכאן סמך לקצת פוסקים שאו' להתנועע בשמו"ע:

-הלבוש התימני-

הנה לבישת ה"קמייץ" [הלבוש התימני המסורתי] לכאורה זהו דבר טוב, גם משום שהוא לבוש יותר צנוע, אך מצד מנהגי אבות אין מקום ללבשו כיון שזוהי היתה התרבות

מבחן על הגדה של פסח עם פירוש "עץ חיים" למהרי"ץ זיע"א

בעזה"ת ייערך מבחן בכתב אי"ה על פירוש "עץ חיים" למהרי"ץ זצוק"ל על אגדתא דפסחא. המבחן מיועד לכלל הציבור. המבחן יתקיים אי"ה בבהכ"ס "עץ חיים" רח' אבטליון, אלעד, בתאריך ט"ז בניסן ה'תשע"ו, א' דחווה"מ פסח, בשעה 17:30. מבין העולים לשלב האחרון, יזכו 3 חתני "אגדתא דפסחא" בפרסים:

פרס שלישי: 600 ₪

פרס שני: 800 ₪

פרס ראשון: 1000 ₪

תרומת קרן מלגות "מעשה נסים" ע"ש הגה"צ ר' נסים רצאבי זצ"ל

המעוניינים להשתתף במבחן

יפנו למשרדי המכון בטל': 03-6780070.

